

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobkyně: **Obec B.**, zastoupená Mgr. Janem Kratochvílem, advokátem se sídlem Belgická 38, Praha 2, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Plzni**, se sídlem Hálkova 14, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně – stěžovatelky proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 4. 2007, č. j. 57 Ca 24/2007 – 29,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) včasnou kasační stížností napadla shora uvedené usnesení Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla odmítnuta žaloba na zrušení rozhodnutí ze dne 20. 12. 2006 č. j. 10445/06-1700-402153, jímž žalovaný zamítl odvolání proti rozhodnutí o obnově řízení vydanému Finančním úřadem v Sokolově dne 27. 1. 2006 pod č. j. 2012/06/155980/2103.

Krajský soud v odůvodnění napadeného usnesení dospěl k závěru, že žaloba byla podána opožděně, když lhůta pro její podání skončila uplynutím pátku 2. 3. 2007, avšak žaloba byla předána k poštovní přepravě až dne 5. 3. 2007. Krajský soud

proto předmětnou žalobu dle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. jako opožděně podanou usnesením odmítl.

Stěžovatelka napadla usnesení krajského soudu kasační stížností v celém rozsahu z důvodů tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a dále z důvodu tvrzené nezákonnosti napadeného rozhodnutí o odmítnutí návrhu ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

V kasační stížnosti stěžovatelka uvádí, že podala správní žalobu dne 5. 3. 2007, kdy byla žaloba předána k poštovní přepravě. Tento den je dnem podání žaloby. Stěžovatelka je toho názoru, že postupovala v souladu se zákonem a podání učinila včas, když podle § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. V tomto konkrétním případě je zákonná lhůta dvou měsíců, která počíná běžet počátkem dne následujícího od oznámení doručení písemného vyhotovení správního rozhodnutí, tedy ode dne 3. 1. 2007.

Podle odst. 2 téhož ust. zákona lhůta určená podle měsíců končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Takovým dnem je v případě stěžovatelky den 3. 3. 2007.

Podle odst. 3 téhož ust. zákona případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Jelikož poslední den lhůty tedy den 3. 3. 2007 byla sobota, stal se posledním dnem lhůty pro včasné podání nejbližší následující pracovní den a to bylo pondělí dne 5. 3. 2007.

Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti nebylo podáno.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu je v ní namítán důvod odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., neboť stěžovatelka tvrdí, že její žaloba nebyla podána opožděně, a proto je rozhodnutí krajského soudu, které její žalobu pro opožděnost odmítlo, nezákonné.

Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že tato není důvodná.

Spornou otázkou je, zda krajský soud správně posoudil žalobu jako opožděnou a zda bylo na místě ji podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítnout.

Ustanovení § 72 odst. 1 věta první s. ř. s. stanoví, že žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. V posuzovaném případě zvláštní zákon nestanovuje lhůtu jinou.

Podle ustanovení § 40 odst. 1 věty první s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Podle ustanovení § 40 odst. 2 věty první s. ř. s. lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty.

Nejvyšší správní soud vychází z tvrzení stěžovatelky, nezpochybněného žalovaným, že stěžovatelce (zástupci stěžovatelky s neomezenou plnou mocí pro celé daňové řízení), bylo rozhodnutí správního orgánu napadené žalobou doručeno dne 2. 1. 2007.

Namítá-li stěžovatelka, že zákonná lhůta dvou měsíců, která počíná běžet počátkem dne následujícího od oznámení doručení písemného vyhotovení správního rozhodnutí, tedy ode dne 3. 1. 2007, končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty, tj. dle stěžovatelky 3. 3. 2007, nelze s ní souhlasit.

Den, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek, je den oznámení rozhodnutí doručení písemného vyhotovení, v daném případě pátek 2. 1. 2007, nikoli, jak se stěžovatelka nesprávně domnívá, sobota 3. 1. 2007.

Lhůta pro podání žaloby pak počala běžet v sobotu 3. 1. 2007 (počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek) a zákonná lhůta k podání žaloby určená podle měsíců skončila uplynutím dne 2. 3. 2007, tedy dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (pátek 2. 1. 2007). Dne 2. 3. 2007 byl pátek – den pracovní. Žaloba byla podána k poštovní přepravě po uplynutí zákonné lhůty dne 5. 3. 2007 a nelze tak dospět k jinému závěru, než že byla podána opožděně.

Po přezkoumání kasační stížností napadeného rozhodnutí Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí žaloby není nezákonné a proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.) a žalovanému náklady řízení nevznikly, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalovanému nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 24. září 2007

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu